

1 Grond en recht

Het had iets bevrijdends om in volle galop te rijden. Eén keer had ik halt moeten houden om de stijgbeugel van mijn ongebruikelijke zadel anders vast te gespen, maar dat was tot nu toe de enige keer geweest. De paarden waren nog fris en hadden zin in een fikse galop, en het gedonder van de vierentwintig hoeven had zijn geheel eigen bekoring. De paarden mochten dan klein zijn, maar, bij alle goden, wat konden die hard lopen! In De Hamerkop bevond zich nog altijd mijn eigen paard, een zwaar en imposant krijgsros en een goed paard, maar het had nooit zo hard gelopen als deze dieren. Velden, bomen en boerderijen, waterraderen en windmolens vlogen aan me voorbij, veldarbeiders en slaven keken op als ik voorbijstoof. Een groepje reizigers sprong in paniek in de sloot toen ik aan kwam rijden en een handelaar kreeg de schrik van zijn leven toen ik als een dondergalm zijn zwaarbeladen ossenspan passeerde.

De straat was niet veel meer dan een landweggetje, niet te vergelijken met de imperiale straat waar wij over waren gekomen, maar een paar slaven hadden me de omgeving beschreven en aan de hand daarvan had ik een grove kaart kunnen maken. Ergens kwam deze weg uit op de imperiale straat, op amper een uur te paard tot aan de boerderij van de verraderlijke Fahrđ. Ook voor de slavenhandelaars, die zich slechts in het tempo van hun geketende slaven konden voortbewegen, was het de beste weg naar hun kamp aan de rivier.

Ik vond de resten van hun kamp nog voor zonsondergang: twee kooiwagens, tenten, kettingen en touwen, sporen van een gevecht en doden, achteloos achtergelaten en deels al toege-dekt door het zand. Ook hier, waar het toch iets groener was, was er altijd nog meer dan genoeg zand: de woestijn probeerde

zich uit te breiden. Ik steeg af en leidde het trillende en schuimende paard heen en weer terwijl ik probeerde te begrijpen wat er hier was gebeurd.

De deur van een van de kooiwagens was in tientallen, zo niet honderden stukjes versplinterd. Ik ontdekte een set handboeien waarvan de schakeltjes gesmolten waren. Twee van de doden leken ongedeerd, tot ik de kleine verkoalde plekken in hun gewaden zag en eronder een zwarte stip op de huid.

Leandra. Toen ik haar had leren kennen, had ze nog geen bliksemflits kunnen opwekken, maar sindsdien was er veel veranderd. De versplinterde deur van de kooiwagen droeg in elk geval onmiskenbaar haar handschrift.

Twee van de lijken hadden een gebroken nek, hun dode en deels aangevreten huid vertoonde ook de afdruk van een paar grote handen. Janos. Na hun ontsnapping hadden mijn metgezellen zich kennelijk snel bewapend, want de andere slavenhandelaars waren gestorven aan zwaardsteken. Een paar van hen hadden kennelijk geprobeerd te vluchten; ik vond hun lijken verderop, de angst stond nog in hun ogen te lezen.

Sinds dit alles was gebeurd, hadden anderen het vernielde kamp ontdekt en geplunderd. Er was niets van waarde meer aanwezig.

De slavenhandelaars waren niet langer dan twee dagen dood, maar de aasvreter, waaronder ook weer tientallen van die gieren, hadden zich al rijkelijk te goed gedaan aan de lijken, zodat die schatting niet heel nauwkeurig was. Zokora was langer dan Natalyia en Varosch in de bedwelmende slaap gebleven waar de slavenhandelaars haar in hadden gebracht. Betekende dat dat ook Leandra er met haar elfenbloed heftiger door getroffen was geweest? Janos en Sieglinde, of beter: Serafine, mochten dan dappere krijgers zijn, maar hun uitbraakpoging was pas mogelijk geworden door de magie van de maestra. Ik kon alleen maar hopen dat Sieglinde en Leandra het lot van Natalyia bespaard was gebleven. Zij was door die kerels verkracht.

Er waren geen bruikbare spullen meer te vinden, maar ergens ontdekte ik paardenvijgen. Kennelijk hadden dus ook die

slavenhandelaars paarden bezeten. Leandra en de anderen waren niet meer te voet onderweg.

Ik zadelde het volgende paard en liet het andere vrij.

Toen de zon onderging, probeerde ik af en toe nog mijn achterwerk te ontlasten door in de stijgbeugels te gaan staan, maar op een gegeven moment hielp ook dat niet meer. Nadat ik het derde paard had gezadeld, voelde ik mijn achterwerk niet meer en daar was ik blij om.

Uiteindelijk kleurde de ochtendzon de hemel rood en was ik aangekomen in de buurt van de laatste wegpost voor Gasalabad, daar waar Fahrde een beulsmaal voor ons had bereid. In mijn vermoeidheid was ik er bijna op af gereden, maar ik bezon me nog net op tijd.

Zo naderde ik het onverwachte tafereel bij de wegpost niet in galop, maar stapvoets op het vierde paard en trok daarom niet meteen de aandacht van het groepje dat voor de herberg stond te bakkeleien.

Toen ik boven de verdedigingstoren van de wegpost het rode vaandel met de gouden draak zag wapperen, meende ik aanvankelijk dat mijn vermoeide geest me parten speelde, maar toen ik dichterbij kwam en een heuvel bereikte, stelde ik vast dat het geen zinsbegoocheling was. Het imperium, of althans een deel ervan, was teruggekeerd naar het oude garnizoen. Voor de wijd geopende poorten van de wegpost zag ik een groepje stieren staan, de donkergrijze, zware platenuitrusting was zelfs op afstand onmiskenbaar. Het was nog koel, de zon was nog niet op, maar ik vroeg me af hoe ze het in de middaghitte in die uitrusting moesten uithouden.

Door de open poorten kon ik naar binnen kijken. Op de binnenplaats werden zware ossenspannen afgeladen. Voor de herberg verhief zich een groeiende berg meubelstukken en andere voorwerpen die niet in de smaak vielen bij de nieuwe bewoners. Zij hielden er een wat robuustere stijl op na.

Een grotere groep, waaronder iemand met een rode officierscape over de gepantserde rug, stond bij de heuvel waar nog altijd de lijken van Fahrde en de andere man hingen. Deze groep was al net zo eenvoudig thuis te brengen als de im-

perialen met hun donkergrijze uitrusting. Ze waren bereden en hun lichte schubbenuitrustingen glansden roodachtig in het vroege licht. Ik had ze nog nooit eerder gezien, maar aan de lans van een van de ruiters wapperde de groene vlag van Gasalabad. Ongetwijfeld was het de lichte cavalerie onder de vlag van Gasalabad en Bessarein.

Ze waren met een man of dertig en onder andere omstandigheden vormden ze ongetwijfeld een slagvaardige eenheid, maar zelfs vanuit de verte kon ik zien dat de cavaleristen zenuwachtig waren en die onrust droegen ze over op hun paarden, die verward stonden te trappelen.

Ik reed langzaam dichtbij en bij elke stap groeide mijn afkeer van deze groep stadsruiters. Ze reden allemaal op een schimmel met verzilverd tuig, de uitrustingen van de ruiters waren, net als hun puntige helmen, blank gepolijst, en de meeste paarden droegen een bloem bij wijze van hoofdtooi. Paradesoldaten.

Al snel was ik zo dichtbij dat een paar soldaten een blik op mij wierpen, maar ik reed doodgemoedereerd verder alsof niemand aandacht aan me schonk.

De aanvoerder van de stieren stond met zijn rug naar mij toe, maar de kapitein van de gardesoldaten kon ik goed bekijken. Hij had een smal, hoekig gezicht, droeg een lange baard en nog voordat ik zijn nasale stemgeluid had gehoord, wekte zijn arrogante smoelwerk bij mij de aandrang om hem van zijn paard te meppen. Er zijn van die mensen bij wier aanblik alleen al mijn nekharen recht overeind gaan staan. Als ik een hond was, zou ik op dat moment waarschijnlijk zijn gaan grommen.

‘... beschouwt de emir het als een affront om bewapende gerechtsdienaren van een ander rijk in zijn land te zien plunderen. Trek u onmiddellijk terug en ontruim deze ruïne!’

‘Kapitein,’ zei een rustige vrouwenstem. ‘Het is niet gepast om een lans van de imperiale stad te vergelijken met plundersaars. Wij nemen uitsluitend in bezit wat van ons is.’

‘Hoe kunt u zoiets beweren? Deze ruïne stond lange tijd leeg tot zij weer tot leven werd gewekt door het zweet en harde

werk van een landgenoot die ik hier nu aantref, op schandelijke wijze van het leven beroofd en bungelend aan deze... deze perverse galg! Lever zijn moordenaar aan mij uit en ik zal genade voor recht laten gelden.'

'Of het hier een moord betreft, kapitein, is nog niet opgehelderd. De aanklacht die wij conform het oude imperiale recht op deze borden aantreffen, laat de conclusie toe dat hij is geëxecuteerd. Totdat wij de omstandigheden hebben kunnen onderzoeken, kan ik er verder geen uitspraken over doen.'

Goden, wat had ik een bewondering voor de kalmte van die vrouw.

'De emir zal dit in zijn wijsheid toch wat anders zien! Hoe dan ook: deze ruïne stond leeg en jullie hebben er elk recht op verloren! Ik eis dat jullie haar ontruimen.'

'Het spijt me, kapitein, maar voor zover ik weet wordt de aanspraak van de imperiale stad op haar bezittingen regelmatig vernieuwd, overeenkomstig de jurisdictie van de betreffende natie. Als u het in de archieven van uw registratuur nakijkt, zult u ongetwijfeld ontdekken dat Askir, zoals het recht van Bessarein dit vereist, die aanspraak elke twintig jaar heeft vernieuwd. En tevens zult u dan zien dat alle belastingen zijn betaald.'

'En hoe wil jij dat weten, slang die je bent?' De kapitein schuimbekte en ik zag dat zelfs een paar van zijn mannen een bezorgde blik op hem wierpen.

'Het staat in mijn documenten. Als u er onvoorbereid met uw mannen op uit wilt trekken, dan staat dat u uiteraard vrij, maar de imperiale stad gaat wat zorgvuldiger om met haar marsbevelen,' antwoordde de vrouw met een kalmte die de man alleen nog maar meer leek op te winden.

'Hoe waagt u het om hier zo te staan alsof het uw recht zou zijn? Dit is ons land en u hebt hier niets te zoeken. Als ik erachter kom wie u heeft doorgelaten bij de poorten, dan zal die het berouwen. Sedert drie manen is het jullie imperiale honden niet meer toegestaan om voet op de bodem van de stad te zetten en dat weet u donders goed!'

'Daar zijn twee dingen over te zeggen, kapitein.' De stem

van de vrouw klonk nu toch wat koeler. ‘Het verdrag van Askir regelt dat de imperiale straten evenals een gebied van vijftig schreden ter linker- en rechterzijde daarvan grondgebied zijn van het imperium. Dat Askir voor dit land belasting betaalt, is een gebaar en als zodanig in het verdrag vastgelegd. Ten tweede hebben noch ik, noch mijn mensen hier ooit imperiale bodem verlaten en ook maar een voet op de bodem van Gasalabad gezet. U daarentegen bevindt zich op het territorium van het imperium!’

‘Het imperium bestaat niet meer!’ riep de kapitein.

‘Dat is niet helemaal juist,’ antwoordde de vrouw. ‘Askannon heeft de rijken aan hun eigen bestuur overgelaten, maar in naam maken ze nog altijd deel uit van het imperium.’

‘In naam? U bazelt, mevrouwtje. Trek u terug of wij zullen jullie van ons land verdrijven!’ Hij gespte zijn zwaard los.

‘Als u uw zwaard trekt, kapitein, dan riskeert u een oorlog.’

‘U denkt mij te kunnen dreigen? Bessarein is het machtigste van alle rijken!’

‘In uw fantasie misschien. Of in lang vervlogen tijden. Maar zelfs al had u gelijk... beschikt Bessarein over vijf legioenen?’ Haar stem klonk nu gevaarlijk zacht. ‘Als u erop staat om hier te gaan vechten, dan zal ik u levend of dood voor de voeten van uw heerser smijten en hem vragen of hij werkelijk een oorlog wilde. En als hij ja zegt, dan zal het leven hier in uw rijk bijzonder interessant worden.’

‘Eén enkele stad waagt het om ons te dreigen? Dat is belachelijk!’

‘Ik dreig niet. U bent nog nooit in Askir geweest, wel? De stad Askir is één van de rijken en is evenredig groot en machtig. Stel u voor dat de citadel van de eeuwige heerser zich op de plek zou bevinden waar in Gasalabad het paleis van de kalief staat. Dan zouden wij ons hier nog altijd binnen de muren van de eeuwige stad bevinden.’

Ik knipperde met mijn ogen. Dat kon niet waar zijn! Ze moest zich vergissen, want het was meer dan een volle dag te paard vanaf hier tot aan de poorten van Gasalabad. Geen stad op de wereldschijf kon zo uitgestrekt zijn.

Op het arrogante gezicht van de kapitein verscheen nu een zweem van onzekerheid.

‘Weet u wat ik in uw plaats zou doen? Ik zou me terugtrekken en navragen wat ik nu moest doen. U zegt dat u bent gestuurd om de vruchten aan deze galgen te onderzoeken. Dat staat u vrij zolang u hier niets aanraakt. Het lijkt mij onwaarschijnlijk dat in uw bevel staat dat u na bijna duizend jaar vrede een oorlog tussen onze rijken moet beginnen.’

Ik kon zijn tanden horen knarsen, maar uiteindelijk knikte hij en hij wendde met een ruk zijn paard. ‘Terug naar de stad!’ riep hij. ‘Ik zal terugkeren met een leger.’ Toen gaf hij zijn paard bruut de sporen. Zijn mannen probeerden hem te volgen, maar de formatie viel bijna volledig uit elkaar.

‘Dat zal hij dan nodig hebben ook,’ zei de vrouw op ijzige toon. En alsof ze al die tijd had geweten dat ik vlak achter haar op mijn paard zat, draaide ze zich om en nam mij met kille, grijze ogen op. ‘En wie bent u?’

Ik steeg van mijn paard en viel bijna in het stof, omdat mijn benen het onder me begaven. Ik kon me nog net aan het zadel vastgrijpen. Geen van de soldaten begon te lachen, ze keken alleen maar belangstellend toe.

En daar verscheen weer dat kleine schrift op haar linkerborst, onder de stier, en ik kon het lezen. Dit was het vierde legioen.

‘Zwaardmajoor Kasale,’ begon ik. ‘Mijn naam is Havald. Mijn thuisland is Illian, een koninkrijk dat daar ligt waar ooit de oude kolonies zijn gegrondvest. Ik ben in opdracht van mijn koningin onderweg naar Askir.’

Ze zette haar helm af en nam me aandachtig op. Ik had haar tot dan toe voor jonger aangezien, maar nu zag ik dat ze zeker vier dozijn jaar was. Haar haar was donkerbruin, kortgeknipt, het kwam net tot haar nek. De fijne rimpeltjes in haar gezicht stonden haar goed. Ze had een rechte neus, een kin die misschien een beetje te ver naar voren stak en een smalle, maar toch vrouwelijke mond. Haar hele houding drukte uit dat ze al wel heel andere zaken bij de hand had gehad.

‘Zo, bent u dat? En hoe kent u mijn naam?’

‘Die staat op uw borstplaat geschreven.’

In haar grijze ogen las ik verrassing, toen knikte ze alsof er net iets tot haar was doorgedrongen. ‘Volg mij.’

Ze draaide zich om en reed de heuvel af in de richting van de wegpost. Ik wilde haar volgen, maar mijn linkerbeen sliep en weigerde mijn last te dragen. Ik struikelde weer.

Een van de stieren kwam bij me staan en bood me zonder een woord zijn arm aan. Ik aarzelde even, toen accepteerde ik zijn hulp.